

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei-Sruogienei, 1924-08-30, iš Klaipėdos - į Būgius

Prieš kelias valandas pasiunčiau tau laišką - kiek nervingą - atleisk.

Prieš kelias valandas pasiunčiau tau laišką - kiek nervingą - atleisk [1].

Dabar parašiau laišką Sutkui [2] ir pasiunčiau jam telegramą, kad nusamdytų vieną iš tų butų, jeigu dar ne vėlu. Tu man atleisk -

Aš taip laukiau žinių iš tavęs, taip laukiau atvažiuojant, o čia gavau laišką [3] iš tavęs, kad ir tu neatvažiuosi, ir buto nėra -

Šiandie buvo Jadzė [4] pas mane. Žada pirmadienį atvažiuoti - gal ilgesnį laiką pasilikti? Prašė, kad aš tau praneščiau, kad ji atvažiuoja. Bet kaip bus su butu? [5]

Bučiuoju tau ir laukiu[,] labai labai laukiu[.]

TavBol

Šeštadienis[.]

KOMENTARAI

[1] „R[ašau red]akcijoj.

Ne[gerai, ka]d nepasamdei. Visa savaitė laukiau iš tavęs laiškų ar šiaip žinių (telefonas su Kaunu sugedo), bet gavau vos vakar, penktadienį. Vakarausiunčiaui tau telegramą į Kauną, kad būtinai pasamdytum Ukmergės plente. Baisiai gaila, kad nepasamdei. Geresnio vis tiek niekur negausi, o su užmokesniu vis tik būtum kaip nors išsivertę. Aš netikiu, kad iš to buto, apie kurį Tadas kalba, kad kas nors išeitų. Dabar tau išvažiavus – ir jį gali pasamdyti, ir vėl nieko nebus. O paskui nuvažiavus į Kauną vėlėi bėgioti ir ieškoti – baisiai negerai. Jei aš neturėsiu dviejų liuosų savaitę pasirengti – aš negaliu pradėti darbo nei universitete, nei kur kitur. Tuomet bus tik vienintelis išėjimas – važiuoti į viešbutį. Ar ten bus pigiau, ar patogiau? Baisiai gaila, kad anksčiau iš tavęs negavau jokios žinios ir nežinojau, kur tu apsistojai. Ir dabar nežinau, kaip tu Kaune su Sutku susikalbėjai. Man rodos, kiekvienas jų turi savo darbą, ir sunku laukti, kad taip uoliai bėgiotų ir ieškotų. Baisiai gaila, kad tu nepasamdei! Aš nieko prieš tai neturiu, kad būtų pasamdytas ties Paroda. Gal kiek iš pradžios ir drėgnas būtų, bet vis geriau negu, negu drėgnas viešbučio kambarys.

Sutkui tuojau parašysiu, jeigu vienas iš tų butų dar yra, kad pasamdytų. Būtų gerai, kad tu tuojau nuvažiuotum ir pasamdytum. Taip man įkyrėjo visi tie rūpesčiai, kad būtinai greičiau jie reikėtų baigti. Paskola Kaune bus galima gauti – kaip nors paskui išsimokėsiu, jei bus kampas, kur dirbti. Bet jei kampo nebus – kur viešbuty galėsiu dirbti. Jeigu būtų butų – ir taip Kaune, kol susit[varkysim], daug laiko niekais nueis, o dar jei re[iks iešk]ot – tai visai kvailas reikalas.

Jeigu gali – važiuok tuojau į Kauną ir pasamdyk.

Aš tavęs labai, labai prašyčiau. Jei nebus mūsų Kaune, aš netikiu, kad kas surastų ar pasamdytų. Kombinacija su Sutku ir Tadu – legenda – ne savo kailis, ras priežasčių pasiteisinti.

Nejaugi Tau Puida neužmokėjo pinigų?

Priedu jam laišką. Manau, kad jis turėtų išmokėti.

Man labai nesmagu, kad aš tave varginu, bet aš pats šiuo tarpu negaliu išvažiuoti.

Juo arčiau į rudenį, juo blogiau su butais.

Aš visai nežinau, ką aš dabar galėčiau parašyti Sutkui – jei bent tai, kad paimtų pirmą pasitaikiusį. – –

Ką aš daugiau galiu pasakyti!

Jei gali važiuoti – tai tuojau nuvažiuok į Kauną ir pasamdyk Ukmergės plente ar ties Paroda – vis viena, by tik būtų.

Paskolą kur nors gausiu. Parašysiu Sutkui, kad vieną iš tų butų pasamdytų – geriau Ukmergės plente, o ne ties Paroda, o tu nuvažiavus formalumus atliksi. Tik važiuok tuojau.

Labų dienų namiškiam Būgiuose.

Aš labai laikiu Tavęs atvažiuojant.

Jei gali, niekur ilgai nesėdėk – man baisiai liūdna.

Šeštadienis.

Balys“ (Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei-Sruogienei, iš Klaipėdos – į Būgius, 1924-08-30, in: *LLTI BR*, f. 53, b. 522, l. 1r-v).

[2] Antanas Sutkus (1892-1968) – pedagogas, teatro teoretikas, satyros teatro *Vilkolakis* Kaune vienas vadovų, režisierius. Balio Sruogos laiškas ir toliau minima telegrama Antanui Sutkui dėl Kaune išsinuomoti ieškomo buto neišliko.

[3] Minimas Vandos Daugirdaitės-Sruogienės laiškas Baliui Sruogai neišliko.

[4] Jadvyga Čiurlionytė (1898-1992) – etnomuzikologė, Balio Sruogos ir Vandos Daugirdaitės-Sruogienės bičiulė. 1923-1925 m. Juliaus Sterno konservatorijos studentė Berlyne.

[5] „Rezultate buvom gavę butą – palėpę Tomo Naruševičiaus namuose Donelaičio 12. Buvo du kambariukai, virtuvė, vonia ir kambariukas tarnaitė. Gyvenom ten iki 1925 m. rugpjūčio pabaigos, kada gimė Dalia (VIII. 15), paskui persikėlėm į Okunio namus Prūsų gatvėje“ (Vandos Sruogienės pastaba).